

μένη, — παρατηρεῖ ἔνθεν καὶ ἔνθεν σωρούς μεγάλους κόπρου ζώων. Τὸ αὐτὸ ἀπαντᾷ καὶ εἰς πολλὰ μέρη τῆς παρὰ τὰ λατομεία Στρέφη συνοικίας, ὁμοίως παρὰ τὴν ὁδὸν Κολοκυθούς καὶ τὰ ἐξώτερα μέρη τῆς συνοικίας Βάθειας κτλ.

Ἄλλὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο, καθ' ὃ παρατηρεῖται ἡ κόπρος αὐτὴ εἰς μεγάλους σωρούς, καὶ ἐξ οὗ, — ὅσον τοῦλάχιστον γνωρίζει ἡ ἐπιτροπὴ, — οὐδέποτε αὐτὴ ἐλλείπει, εἶνε ὁ ὅπισθεν τοῦ βασιλικοῦ βασιλικὸς λαχανόκηπος. Ἐκεῖ αἱ ἐκ τῶν βασιλικῶν σταύλων βεβαίως προερχόμεναι ἀκαθαρσίαι συναθροίζονται εἰς μεγάλους σωρούς, καὶ ἀφοῦ ὑποστῶσι τὴν προσήκουσαν ζύμωσιν, μεταφέρονται εἰς τὰ βασιλικά κτήματα πρὸς λίπανσιν αὐτῶν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἀναδίδουσι φοβερὰν δυσωδίαν, τοιαύτην, ὥστε πολλάκις οἱ χάριν περιπάτου ἐκεῖθεν διερχόμενοι, ἀναγκάζονται νὰ σπεύδωσι τὸ βῆμα ἢ ἔρχονται πρὸς τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον, ὅπως ἀποφύγωσι, καὶ τὸ ταχύτερον μάλιστα, τὸ ἄρωμα, οὗ ἡ ἀπόλαυσις δὲν ἦτο βεβαίως ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ περιπάτου αὐτῶν.

Γ.

Εὐτύχημα διὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ὅτι φέτος ὑπ' οὐδεμιᾶς ἐπιζωοτίας προσεβλήθησαν τὰ κατ' αὐτὴν καὶ περὶ αὐτὴν κτήνη. Διότι βεβαίως ἂν, παρὰ τὰ ὑπάρχοντα κακὰ, προσετίθετο καὶ θάνατος εἰς τὰ ζῶα, οἱ κίτριοι τῶν Ἀθηνῶν, διπλασίως ὑπὸ νόσων θὰ ἐμαστίζοντο.

Ἀέγει ταῦτα ἡ ἐπιτροπὴ παραχθεῖσα ἐκ τῆς παρατηρήσεως ὅτι πάντα τὰ παυσάμενα τοῦ ζῆν μικρὰ οἰκιακὰ ζῶα ῥίπτονται πρὸ τῶν οἰκιῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἢ παρὰ τὴν γωνίαν τῆς πρώτης μάνδρας. Καὶ ὅσα μὲν τούτων θνήσκοντα ἐντὸς τῆς πόλεως ῥίπτονται ἐπὶ τῶν ὁδῶν, οἱ καθαρισταὶ μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀντὶ μικροῦ τιμήματος μεταφέρουσιν ὅπου καὶ τὰ σκύβηλα. Ὅσα ὅμως θνήσκουσι κατὰ τὰ ἐξωτερικώτερα μέρη τῆς πόλεως, οἱ αὐθένται αὐτῶν, λαβόντες ἐκ τῶν δύο ποδῶν, πετῶσιν ὅσον δύναται μακρὰν, ἐντὸς τῆς παρακειμένης μάνδρας ἢ τοῦ ἀγροῦ, κατὰ τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ἢ τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ.

Διὰ ταῦτα περιερχομένη τὰ ἐξωτερικὰ μέρη ἡ ἐπιτροπὴ, πολλαχοῦ παρετήρησε σεσηπότα καὶ ἀηδῶς ὄζοντα, ἢ γυμνωθέντα τῶν σαρκῶν, παντοῖα ζῶα.

Οὕτω παρετήρησε κατὰ τὸ συνοικεῖον πρὸς τὴν πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ κρηπίδωμα τοῦ Ὀλυμπείου κῦνα πρὸ πολλοῦ ἐκεῖ παρὰ ὁδόν, ἣτις τὴν ὥραν ταύτην ὡς συχνότατος περιπάτος χρησιμεύει, τὸν αἰώνιον ὕπνον κοιμώμερον. Ἄλλον παρὰ τὴν οἰκίαν Θ. Ὀρρανίδου μεταξὺ τῶν σκυβάλων καὶ τῶν περιττωμάτων ἄλλον κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν παρὰ τὴν γωνίαν τῆς μάνδρας δίοδον, ἄλλον κατὰ τὰ ἰσοπεδοῦμενα ἀνὰ τὴν πύλιν τὴν γαλλικὴν Σχολὴν πλησίον ὄρνιθος· παρὰ τὴν κρηπίδα τοῦ Ἰλισσοῦ γαλῆν καὶ Ἰνδιανὴν ὄρνιθα· παρὰ τὸ βῆμα τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς συνοικίας τῆς παρὰ τὰ λατομεία ἄλλον ἄλλον κῦνα μεγαλόσωμον καὶ ἀγριόμαλλον. Καὶ παρετήρησε ἡ ἐπιτροπὴ ὅτι μεγάλως ἐξεπλάγη μὴ ἀπαντήσασα μὲν ἐν τούτων καὶ σκελετοὺς ἢ κεφαλὰς ἵππων καὶ ὄνων, μετὰ σαρκῶν καὶ αἵματος εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως.

Βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι, ὀλίγον μακρότερον παρὰ τὴν θέσιν βαθὺ φέρωρ περίπου, τὴν ἐκπληξίν αὐτῆς ταύτην καθυσάχασεν ἡ ὄψις θεάματος παρομοίου, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε αὐτοῖς ὅμοιας εἶχε γίνεαι μάρτυς, μόνον δ' ἐξ ἀναγνώσεως ἐγνώριζεν.

Ἐκεῖ που ἐν τῇ κρήνῃ τοῦ Ἰλισσοῦ, εἰς ἀπόστασιν χιλι-

μέτρου ἢ μικρὸν πλέον ἀπὸ τῶν πρώτων πυκνοτέρων τῆς πόλεως οἰκιῶν καὶ μόλις εἰς ἑκατοντάδων τινῶν ἀπόστασιν ἀπὸ κατοικουμένων μερῶν, ἀγέλη μαυρῶν πτηνῶν διὰ τοῦ χρώματος τοῦ μελανοῦτος τὴν λευκὴν τοῦ ποταμοῦ κοίτην, τῶν κρωγμῶν καὶ τῶν ἐκ χαρᾶς πτήσεων, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῆς διερχομένης ἐκεῖθεν ἐπιτροπῆς, ἣτις καὶ πλησιάσασα εἶδεν ἐλσεινὸν θέαμα. Δύο μανδρόσκυλοι βουλευμιῶντες καὶ ἀγέλη κοράκων ἡμιλιῶντο τὴν ταχύτερον καὶ ἀρπακτικώτερον νὰ σχίσῃ τὰς ὑπολειπομένας ἐπὶ τῶν ὀστέων δύο ἵππων ἐκεῖ ριφθέντων σάρκας, καὶ τὴν μεγαλείτερον τέμαχος ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἤδη κρεάτων νὰ καταπῆ. Καὶ ἠγωνίζοντο ἀμφοτέρω τὰ εἶδη τῶν θηρίων οὐδόλως πρὸς ἀλλήλα μαχόμενα, οὐδ' ὑπ' ἀλλήλων πτοούμενα. Μόνον δὲ ἡ παρουσία τῆς ἐπιτροπῆς καὶ οἱ λίθοι διερχομένου μετὰ κάρρου παιδὸς, ἐξεδίωξαν τὰ ὄρνεα καὶ τοὺς ἀργούς κῦνας, λείχοντας τὰ βρωμερὰ αὐτῶν ῥύγχη. Καὶ τότε μόνον ἠδυνήθη ἡ ἐπιτροπὴ νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, ὅσον τοῦτο ἦτο δυνατόν διὰ τὴν ἀποπνεομένην δυσωδίαν, πόσον φοβερὸν εἶνε τὸ θέαμα ζώου ἀφιεμένου ἔλωρ κύνεσσιν, οἰωνοῖσι τε πάσι.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΦΑΝΤΑΡΟΥ

(Ἐκ τοῦ Β' τόμου τῶν ποιημάτων Σουρῆ)

Μὲς ἴστον παλάτι γίνεται χορός,
κι' ἐγὼ ἀπ' ἔξω στέκομαι φρουρός.
Μιὰ ὥρα τριγυρίζω ἐδῶ πέρα,
κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς εἶμαι ὅλη ἡμέρα.

Γιὰ σὰς ὀπνῶ πηδάτε ἴστον χορό,
περνοῦνε καὶ ἡ ὥραις ἴστον φτερό.
Γιὰ τὸ φτωχὸ φαντάρο ποῦ φυλάγει,
θαρρεῖς πῶς καὶ ἡ ὥρα ἴπισω ἴπάγει.

Ἰστον πόλεμο νὰ ἦσαι καὶ νὰ κρηώνης,
καθόλου δὲν σὲ μέλλει, δὲν θυμόνεις.
Μὰ νὰ χρευεῖ ὅλη ἡ Ἑλλάς,
καὶ σὺ μὲ τόσο κρῦο νὰ φυλάξῃ;

Ὅρσε λοιπὸν εἰς ὄλο τὸ ντουνιά,
τὸν ἄδικο, τὸν ψεύτη, τὸν φονιά.
Ἄλλος νὰ τρώῃ κότσι καὶ καπόνια,
καὶ νάχη κάθε ἴλιγο καὶ γαλόνια.

Καὶ ἄλλος μὲς ἴστον νίχτα νὰ παγώνη,
χωρὶς νὰ πηγῇ κρασί μισὸ γαλόνι;
Ἄς ἤμουν δυνατὸς σὰν τὸν Σαμφῶνα,
ν' ἀγκάλιζα ἐκεῖνη τὴν κολώνα!

Νὰ γκρεμισθοῦν κορώναι; καὶ παλάτια,
κι' εὐθὺς ἄς ἐγινόμενα κομμάτια.
Χορεύετε καὶ πίνετε καὶ τρώετε,
κομποῖ μου γαλονάδες καὶ ἱππόται.

Καθόλου τὰ καλὰ σὰς δὲν ζηλεύω,
καὶ οὔτε νόφαις πλούσιαις γυρεύω.
Ἐγὼ μὴ μόνον ἔχω συλλογὴ,
πότε θεὸς νὰ φωνάζω — Ἄλλ... ἀγὴ!